

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Γραφεῖα: Σοφοκλέους 10 Τηλ. 34.659	ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1947	ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. *Έτος ΙΔ' ἀρ. φύλλου 48 (142)
---------------------------------------	---	---

Γύρω ἀπὸ τὸν σκληρὸν ἀγῶνα διὰ τοὺς μισθοὺς μας

Τὶ ἐπρωτεῖναμεν.—'Αδιόρθωτοι οἱ ἐργοδοταί.—'Ο κ. ΤΣΑΛ-
ΔΑΡΗΣ ἀνέλαβε προσωπικῶς νὰ ἐπιλύσῃ τὸ ταχύτερον τὸ
τὸ αἴτημά μας.—'Ο κ. Στεφανόπουλος πάντοτε
μαζί μας—Οἱ Ὑπουργοὶ κ. κ. Χατζηπᾶνος καὶ Βαρβού-
της ὑπὲρ ἡμῶν.—'Η ἀγωνιστικὴ διάθεσις τῶν ἐργαζομένων.
Τὶ ἔγραψεν ὁ ἡμερήσιος Τύπος τῆς Πρωτευούσης—Τὶ λέγει ὁ
πρῶην Ὑπουργὸς κ. Κ. Κοτζιάς

'Η συνοχὴ τῶν συνεργαζομένων 26 Συνδικάτων ἀδιάσπαστος

Τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον εὔρε τοὺς ἐκπροσώπους τῶν συνερ-
γαζομένων Συνδικάτων τοῦ Προσω-
πικοῦ τῶν Ἐπιχειρήσεων Κοινῆς Ὡ-
φελείας καὶ Τραπεζῶν εἰς τὰς ἐπάλ-
ξεις τῶν διὰ τὴν ἐπιτευσιν τῆς ἀνα-
δρομικῆς ἀπὸ Σεπτεμβρίου προσαρ-
μογῆς τῶν μισθῶν, ἡμερομισθίων
καὶ συντάξεων πρὸς τὸν τιμάρθμον,
ἵνα ἐν συνεχείᾳ λογαριασθοῦν μίᾳ
γιά πάντα μὲ τοὺς ἐργοδοτάς ἐκεῖ-
νους οἵτινες ἀπὸ τὸν αἱματηρὸν πό-
λεμον καὶ τὴν ἀνιστόρητον κατοχὴν
δὲν ἐδιδάχθησαν εἰμὴ πῶς δὰ ἐπι-
πλεύσουν καὶ πάλιν καὶ πῶς δὰ ἐπαυ-
ξήσουν τὸν ἀτορικὸν πλοῦτον των
καὶ τὴν χλιδὴν των εἰς βάρος ἐκεῖ-
νων οἵτινες προσέφερον τὰ πάντα
καὶ διεκινδύνευσαν καὶ τὴν ζωὴν των
ὀκὸμη κατὰ τὸ διάστημα τῆς κατο-
χῆς καὶ μετέπειτα. Ἡ ἀπορρόφησις
τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων
μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀναπροσαρμογῆς
τῶν μισθῶν τοὺς ἔκαμε νὰ ἀφήσουν
προσκαίρως ἄλλα —σοβαρώτατα ἐ-
πίσης— ζητήματα ἠθικῆς, ὑπηρεσια-
κῆς καὶ οἰκονομικῆς σημασίας, μέχρι
σημεῖου πού νὰ νομίζουσι οἱ ἐργοδο-
ταὶ καὶ ἰδίως ἡ Διοίκησις τῆς Ἐθνικῆς
Τραπεζῆς ὅτι ξεπεράσθησαν καὶ ἐ-
λησμονήθησαν ὑπὸ τῶν Συλλόγων.
'Η ἐντύπωσις των αὐτῆ δὰ ἀποδει-
χθῆ ἐσφαλμένη καὶ ἡ πλάνη των δὰ
διαλυθῆ πολὺ σύντομα. Τὰ Συνδικά-
τα, σταθερὰ εἰς τὰς ἀπόψεις των,
ὑπέβαλον ἀπὸ μακροῦ τὸ ὑπόμνημά
των πρὸς τε τὴν Κυβέρνησιν καὶ
τοὺς ἐργοδοτάς καὶ εἰς ἐπανεπιλημ-
μένας συσκέψεις, ἀνέπτυξαν καὶ
προφορικῶς τὸ βασικὸν αἴτημά των.
'Η σύσκεψις τῆς 5ης Νοεμβρίου εἰς
τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἐργασίας οὐδὲν
ἀπέδωσε διότι ὁ κ. Ὑπουργὸς καθὼς
καὶ οἱ ἐργοδοταὶ ἦσαν ἀνέτοιμοι, ὅπως
ἀνέτοιμοι ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἦσαν καὶ
εἰς τὰς μετέπειτα ἀλληπαλλήλους
συσκέψεις, αἵτινες ἔλαβον χώραν
κατὰ τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα ὑπὸ
τὴν προεδρίαν τοῦ Ὑπουργοῦ τοῦ
Συντονισμοῦ κ. Στεφανοπούλου ἢ
μία καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀντι-
προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Τσαλ-
δάρη αἱ ἄλλαι, εἰς ἃς παρέστησαν
ὅλοι οἱ ἀρμόδιοι Ὑπουργοὶ καὶ οἱ ἐκ-

πρόσωποι τῶν Τραπεζῶν καὶ τῶν Ἐταιριῶν ὡς καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἐργαζομένων.

Τὸ μέτρον τῆς ἐπιστρατεύσεως.

Κατὰ τὴν σύσκεψιν εἰς τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον διετυπώθη ἐντόνως ἡ διαμαρτυρία τῶν Συνδικάτων διὰ τὸ ἀνελεύθερον μέτρον τῆς ἐπιστρατεύσεως, τὸ ὁποῖον προὔκალεσε τὴν δυσφορίαν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας καὶ ἐζητήθη ὅπως ἡ Κυβέρνησις διὰ σειρᾶς μέτρων ἀμβλύνη τὴν ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν ἐκ τοῦ ἀτυχοῦς τούτου μέτρου.

Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Συνδικάτων ἐζήτησαν ἐν συνεχείᾳ α) τιμαριθμικὴν προσαρμογὴν τῶν μισθῶν, β) Βελτιώσεις τῶν προπολεμικῶν κατωτάτων μισθῶν εἰς ὄρχ. 2500 διὰ τὸ Βοηθητ. Προσωπικὸν καὶ ὄρχ. 3000 διὰ τὸ ὑπαλληλικὸν τοιοῦτον. γ) Ἀναδρομικὴν ἰσχὺν τῆς προσαρμογῆς ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. συμφώνως πρὸς δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ὑπόσχεσιν. δ) Ἄρσιν τῆς ἀδικίας ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς μεταλλικῆς δραχμῆς εἰς ὠρισμένης ἐπιχειρήσεις Κοινῆς ὠφελείας (Τροχιδοδρόμω, Ἀερίδωτος κλπ.)

Ἐξ ἄλλου προσεφέρθησαν οἱ ἐργαζόμενοι μόνοι των α) νὰ μειώσουν τὴν σχέσιν μεταξὺ ἀνωτάτου καὶ κατωτάτου μισθοῦ εἰς 1 πρὸς 5 ἀντὶ τῆς προπολεμικῆς 1 πρὸς 11, ὥστε νὰ υποβληθοῦν εἰς δυσίας οἱ ἀνωτεροὶ βαθμοὶ τῆς ἱεραρχίας χάριν τῆς ἀνορθώσεως τῆς χώρας ἀφ' ἑνός καὶ ἵνα βελτιωθῇ ἡ θέσις τῶν κατωτέρων Συναδέλφων των ἀφ' ἑτέρου. Οὕτω, ἐνῶ ὁ τιμαριθμὸς διὰ τὸν κατώτατον βαθμὸν ἐζητήθη νὰ καθορισθῇ πρὸς 230, ἀντιθέτως διὰ τοὺς ἀνωτέρους δὲ μειοῦται προοδευτικῶς εἰς τῶν ὥστε νὰ περιορισθῇ οὗτος μέχρις 109.

Ἐπὶ πλέον διεσαφηνίσθη ὅτι τὰ μέχρι ὄρχ. 4000 ποσὰ τῶν προπολεμικῶν μισθῶν δὲν δὲ ὑποστοῦν μείωσιν, τὰ δὲ πέραν τοῦ ὀρίου τούτου ποσὰ δὲ ὑποστοῦν μείωσιν ἀπὸ 50 ο)ο ἕως 90 ο)ο. Διεσαφηνίσθη ἐπίσης

ὅτι τὰ ὀργανικῶς καθιερωμένα ἐπίδοματα οἰκογενειακῶν βαρῶν, πολυετοῦς ὑπηρεσίας, θέσεων κλπ. ὡς καὶ αἱ προσαιτήσεις λόγῳ συμπληρώσεως χρόνου εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν δὲ προστεθοῦν ἐκ τῶν ὑστέρων εἰς τοὺς τιμαριθμικῶς, ὡς ἄνω, καθορισθησομένους μισθοῦς.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. **Κ. Τσαλδάρης** εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐξεδήλωσε τὸ ἐνδιαφέρον του διὰ τὸ αἴτημά μας καὶ ἀνέλαβε νὰ ἀσχοληθῇ ὁ ἴδιος προσωπικῶς διὰ τὴν ταχεῖαν ἐπίλυσιν τούτου. Ἐκ παραλλήλου ὁ ὑπουργὸς τοῦ Συντονισμοῦ κ. **Στέφ. Στεφανόπουλος** ἐδήλωσεν ὅτι πρέπει ἀναμφισβητήτως νὰ βελτιωθοῦν αἱ ἀποδοχαὶ μας καὶ ταυτοχρόνως νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐκ τῆς βελτιώσεως ταύτης μείζων ἀγοραστικὴ ἱκανότης τῶν ἐργαζομένων διὰ τῆς μὴ αὐξήσεως τοῦ κόστους τῆς ζωῆς, τοῦδ' ὅπερ ἀπασχολεῖ τὴν Κυβ.σιν.

Ζηρὸν ἐνδιαφέρον ἐπεδείχθη ἐπίσης καὶ ἐκ μέρους τῶν ὑπουργῶν κ. κ. **Χατζηπάνου** καὶ **Βαρβούτη**, τοῦ τελευταίου υἱοδετήσαντος μετὰ τοῦ κ. **Στεφανοπούλου** τὸ σχέδιον τῶν Συνδικάτων μὲ ἐλαφρὰν τροποποίησιν, ἣν ἀμέσως ἀπεδέχθησαν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἐργαζομένων.

Πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν τοῦ σχεδίου ὑπὸ τῶν παρίσταμένων εἰς τὴν σύσκεψιν, ὁ Πρόεδρος τῶν Συνδικάτων κ. **Κ. Ἀποστολόπουλος** ἀνέπτυξε τοῦτο βάσει ὑποθετικοῦ τιμαριθμοῦ 200 καὶ ἐδήλωσε ταυτοχρόνως, σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἐλήφθη διὰ τὴν εὐχέρειαν τοῦ ὑπολογισμοῦ καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σχεδίου, ἐνῶ ὁ αἰτούμενος τιμαριθμὸς εἶναι πρὸς 230 καὶ ὅτι ἀπὸ τῆν βάσιν ταύτην ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει εἶναι διατεθειμένοι οἱ ἐργαζόμενοι νὰ ἀποστοῦν, δεδομένου ὅτι ὁ πρὸς 230 τιμαριθμὸς εἶναι μικρότερος τοῦ πραγματικοῦ.

Αἱ συνεχεῖς ἀναβολαὶ πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ αἰτήματός μας κρατεῖ εἰς ἐκνευρισμὸν τοὺς ἐργαζομένους, οἵτινες εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ ἀγῶ-

νισδοῦν μὲ περισσώτερον πείσμα καὶ μὲ φανατισμὸν διὰ τὴν ὀριστικὴν ρύθμισιν τῶν ἀποδοχῶν των ἐπὶ τιμαριθμικῆς βάσεως τοῦδ' ὅπερ δὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ πλέον ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ταλαιπωρίαν καὶ ἀπὸ τοὺς διαρκεῖς ἀγῶνας πρὸς διεκδίκησιν τοῦ ψωμιοῦ των. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους συσκέψεις διεπιστώθη ἡ πλήρης συνοχὴ τῶν Διοικητικῶν Συμβουλιῶν τῶν συνεργαζομένων Συνδικάτων καὶ τὸ ἀδιάσπαστον αὐτῶν ἀπὸ τὰς ἐπιχειρουμένας ἐκ μέρους ἐργοδοτῶν τινων ἀποπειράς ὅπως ἐνσπείρουν τὴν διχόνοιαν καὶ ἐπιτύχουν τὴν διάσπασιν.

—Ὁ Ἡμερησίος τύπος

Κατωτέρω παραδέτομεν τὰ σχόλια τοῦ ἡμερησίου τύπου τῆς πρωτευσούσης διὰ τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνος μας :

—Ἡ «Ἀκρόπολις» τῆς 9)11)47 ὑπὸ τὸν τίτλον «Δημοσιογραφία καὶ Τραπεζικοί»:

«Καταπλησώμεθα! Γράφει μία πρωϊνὴ ἐφημερίς ὅτι αἱ Ἑλληνικαὶ Τράπεζαι ἔχουν χάσει τὰ κεφάλαιά των—περὶ τοῦ ὁποίου ζωηρότατα ἀμφιβάλλομεν. Τώρα λοιπὸν δίδει εἰς τὰς Τραπεζὰς χρήματα τὸ Δημόσιον μὲ μικρὸν τόκον καὶ αὐτὰ τὰ δανεῖζον μὲ μεγαλείτερον. Ἔτσι ζοῦν. Οἱ καϋμένοι οἱ Διοικηταὶ τῶν Τραπεζῶν καὶ οἱ Σύμβουλοι, οὔτε εἰς μεγάλας ἀπολαυὰς ἀποβλέπουσιν πλέον, οὔτε εἰς μεγάλα κέρδη. (Περνοῦν μὲ ψωμί κι' ἐλῆξ). Ὅλα τὰ χρήματα, τὰ παίρνουν οἱ ὑπάλληλοι τῶν Τραπεζῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι, ὅσοι εἶναι, κομμουνισταί, καὶ προκαλοῦν ἀδικαιολογήτους ἀπεργίας, ἐνῶ πρόκειται περὶ χαραιοφάθων, οἱ ὅποιοι δὰ ἔπρεπε νὰ κάθωνται φρόνιμα. Ἀφοῦ δὲν κάθονται, πρέπει νὰ λάθῃ τὰ μέτρα του τοῦ Κράτους. Αὐτὰ γράφει ἡ ἐφημερίς. Ἀφ' ἧς λοιπὸν ὑπάρχει ἑλληνικὴ δημοσιογραφία, τέτοιο δημοσίευμα, ἀδικώτατα ὑβριστικώτατον διὰ μίαν ὀλόκληρον τάξιν ἐργατικῶν καὶ ἀποδοτικῶν ἀνθρώπων, συμβαλλόντων οὐσιωδέστατα εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς παραγωγῆς, δὲν εἶχεν ἰδῆ τὸ φῶς. Καὶ ἀφ' ἧς ὑπάρχει ἑλληνικὴ δημοσιογραφία, δὲν ἐνεφανίσθη δημοσίευμα, καταφερόμενον ἐναντίον μισθοσυντηρητῶν ἐργαζομένων ἀνθρώ-

πων, ὅπως οἱ τραπεζικοὶ ὑπάλληλοι, καὶ ὑπεραμυνόμενον μὲ ἀνακρίβειας μάλιστα, τῶν κατ' ἐξοχὴν κεφαλαιοκρατικῶν τύπων, οἷοι εἶναι οἱ διοικούντες, μὲ τὸ ἀζημίωτον, τὰς μεγάλας κερδοσκοπικὰς Τραπεζὰς καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς. Ἡ κεφαλαιοκρατία, λοιπὸν, ὑπὸ τὴν πλέον παρασιτικὴν καὶ ἀντιποδῆ μορφήν της, ἀπέκτησε δημοσιογραφικὰ ὄργανα εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ διὰ τῶν ὀργάνων αὐτῶν ἠνοιξεν ἀνήκουστον πόλεμον ἐναντίον τῶν δραχμοβίων ὑποτακτικῶν της, οἱ ὅποιοι ἀγωνίζονται νὰ βελτιώσουν τοὺς ὄρους τῆς ζωῆς των. Φαινόμενα μοναδικά!»

—Τὸ «Βῆμα» τῆς 11)11)47 :

«Διότι ζητοῦν βελτίωσιν τῶν ἀποδοχῶν των οἱ ὑπάλληλοι τῶν Τραπεζῶν καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας, χαρακτηρίζονται, μὲ τὴν γνώριμην προχειρότητα τοῦ τελευταίου καιροῦ, ὡς «Κομμουνισταί»! Ἄλλὰ προβλήματα ποῦ ἀφοροῦν τὴν ΖΩΗΝ σαρανταδύο χιλιάδων περιποῦ ἐργαζομένων οἱ ὅποιοι συνησίοθησαν εἰς εἰκοσιῆξη συνεργαζόμενα συνδικάτα, ΔΕΝ ΛΥΟΝΤΑΙ μὲ βερπαλισμούς καὶ «ρεταινιές». Ἐδῶ, πέντε φορές ἕως τώρα ἐδόθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἡ ὑπόσχεσις ἀπὸ τοὺς ἐπισημοτέρους ἐκπροσώπους τοῦ Κράτους, ὅτι τὰ ζητήματά των δὰ ἐλύοντο κατὰ τὰς ἀπόψεις των. Ἄλλ' ὡς μοναδικὴν «λύσιν» μέχρι τῆς στιγμῆς βλέπουσιν ΜΙΑΝ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΝ ἐναντίον των. Κομμουνισταί, προφανῶ, δὲν εἶναι ἀφοῦ ἀγωνίζονται νὰ δημιουργήσουν εἰς τὸν κλάδον των οἰκονομικὰς συνδικακὰς ζωῆς ποῦ νὰ ἐμποδίσουν τὴν Κομμουνιστικὴν διάβρωσιν. Καὶ οὔτε εἶνε σοβαρὸν νὰ χαρακτηρίζεται ὡς Κομμουνιστὴς κάθε ἐργαζόμενος ὁ ὅποιος δὰ ἐτολμῶσε νὰ ζητήσῃ βελτίωσιν τῶν ἀποδοχῶν του, ἀφοῦ ὁ τιμᾶριθμος ἀνέβηκε, ὅχι βέβαια, ἐς αἰτίας τῶν ἐργαζομένων. Ἄς σοδαρευθῆ λοιπὸν τὸ Κράτος. λιγάκι, καὶ ἄς δύσῃ εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα ΛΥΣΕΙΣ ΔΙΚΑΙΑΣ καὶ λογικὰς, αἱ ὅποιοι νὰ κατασιγάσουν τὴν ἀναταραχὴν τῶν ἐργαζομένων. Καὶ ἄς τὸ κάμῃ πρὶν εἶναι πολὺ ἄργά.»

—Ὁ «Ἐθνικὸς Κῆρυξ» τῆς 9)11)47 ὑπὸ τὸν τίτλον «Τραπεζαὶ καὶ ὑπάλληλοι» :

«Οἱ τραπεζικοὶ ὑπάλληλοι—ἡ μόνη ὑπαλληλικὴ τάξις τοῦ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὴν ἐκπορῆσουν οἱ κομμουνισταί καὶ εἰς

τήν όποίαν άποβλέπει ό τόπος διά μίαν γενικώτεραν ύπαλληλικήν έξυγίανσιν—έδέχθησαν χθές μίαν επίθεσιν άπό τήν έφημερίδα παλαιού συναδέλφου των.

»Είμεθα εις θέσιν νά γνωρίζωμεν ότι επί κεφαλής των τραπεζιτικών ύπαλλήλων εύρίσκονται οι πλέον έθνικόφρονες ύπάλληλοι, μέ πραγματικήν έθνικήν δρᾶσιν κατά τους χρόνους τής κατοχής, και οι όποιοι μετά τήν άπελευθέρωσιν ήγωνίσθησαν και έξουδετέρωσαν τήν κομμουνιστικήν προπαγάνδαν, ως ό **’Αποστολόπουλος, ό Στρούζας, ό Χαριτόπουλος** και τόσοι άλλοι.

»Ηδη οι τοκογλύφοι πού διευθύνουν τας Τραπεζας, οι διάφοροι Πεσμαζόγιοι και Ηλιάσκοι, ήρχισαν πόλεμον κατά των έθνικοφρόνων διοικήσεων των Συλλόγων των ύπαλλήλων των Τραπεζών, διότι νομίζουν ότι κατ’ αυτόν τον τρόπον δά κατορθώσουν νά πληρώσουν όσον τό δυνατόν όλιγώτερα εις αυτούς.

»Είται τόσον δολωμένα τά μυαλά αυτών των κυριών άπό τά πλούτη, ώστε δέν διακρίνουν ότι όταν δά πέσουν τά καλύτερον όργανωμένα συνδικάτα όπως είναι τά των Τραπεζών, και περιέλθουν ταυτα εις τους κομμουνιστάς, τότε άσφαλώς όλα τά σωματεία κοινής ώφελείας, τό ένα μετά τό άλλο, δά περιέλθουν επίσης εις χείρας των άναρχικών και τότε ό Ζαχαριάδης δά εύρεδη και πάλιν εις τας ’Αθήνας.

»Ισχυρίζεται ή «Καθημερινή» ότι οι Τράπεζαι τοκογλυφούν διά νά ζήσουν οι ύπάλληλοι των. Ημείς επιμένομεν ότι πράγματι τοκογλυφούν. Όχι όμως διά νά δώσουν τους ύπαλληλικούς μισθούς, άλλα δι’ ιδικόν των ύφελος. Διότι, πώς δά διατηρούν ύπηρετας μέ λιθρέας οι κ. κ. τραπεζίται, ως καταγγέλλει ό κ. Πόρτερ;

»Τό ότι ζημιώνονται αι Τράπεζαι τό άναφέρουν συνεχώς διά νά μήν έπερβαίνη ίσως ό είσαγγελεύς. Άντιθέτως, θέβαιον είναι ότι κατά τήν κατοχήν αι Τράπεζαι δέν έζημίωσαν, πολλai δέ έξ αυτών ως ή των ’Αθηνών, και εκέρδιον. Σήμερον δέ άναμφισβητήτως κερδίζουν.

»Τό σημείωμα αυτό δέν γράφεται διά νά έξαντλήση τό μεγάλο ζήτημα των Τραπεζών. Γράφεται μόνον διά νά τονισδη ότι εκείνοι πού ήρχισαν πόλεμον κατά των τραπεζιτικών ύπαλλήλων πρέπει νά σταματίσουν, άλλως δά μετανοήσουν πικρώς.

»Η κοινή γνώμη δέν δά άνεχδη νά περιέλθουν αι ύπαλληλικai τάξεις, πού εύρίσκονται εις έθνικόφρονας χείρας, ύπό τήν κομμουνιστικήν έπιρροήν. Άς παύσουν λοιπόν τον κατά των έθνικοφρόνων ύπαλλήλων πόλεμόν των—εφθασαν νά τους άποκαλούν και κομμουνιστάς άκόμη—διότι οι τραπεζιτικοί άποτελούν μίαν τάξιν, τήν όποίαν και τό Κράτος και ή Κοινωνία πρέπει νά συγκρατήσουν, διά νά ύπάρξη ως ύπόδειγμα διά τήν έξυγίανσιν και των άλλων ύπαλληλικών τάξεων τής χώρας, αι όποται δεινοπαδούν και πρέπει νά Ικανοποιηδούν τό ταχύτερον.

—**Τό «’Εθνος»** τής 11)11)47 ύπό τον τίτλον **«Οι Τραπεζικοί»**:

«Είς θάρος των τραπεζικών ύπαλλήλων έχουν δημιουργηδη μεταξύ τής Κοινής Γνώμης έσφαλμένα έντυπώσεις, αι όποται δίκαιον είναι νά διαλυθούν. Έπεκράτησεν ή γνώμη νά δεωρουνται οι τραπεζικοί ως άμειβόμενοι μεταξύ των ύπαλλήλων τρόπον τινά προνομιακώς, ένω τουτο δέν συμβαίνει εις τήν πραγματικότητα. Όπως και οι λοιποι συναδέλφοι των των άλλων κλάδων, δέν ζητοούν και αυτοί παρά τήν τιμαριθμικήν άναπροσαρμογήν των μισθών των, δέχονται δέ μετά τήν πραγματοποίησιν της νά υποστούν περικοπάς, αι όποται, άρχόμεναι άπό του προσηρμοσμένου προπολεμικού μισθού των 4.000, νά αυξάνωνται κλιμακηδόν, φθάνουσαι μέχρι ποσοστού περικοπής 50 ο)ο διά τους μεγαλυτέρους μισθούς. Υπό τιοιούτους όρους οι μισθοί των δέν μποροούν νά δεωρηδούν ως μεγάλοι. Η Κυβέρνησις ή όποια διά του άντιπροέδρου της κ. Τσαλδάρη ύπεσχέδη εις αυτούς τήν παρελθούσαν Παρασκειήν ότι δά ρυθμίσιν τό ζήτημα τής μισθοζοοσίας των, όφειλει, μετά τήν άναστολήν μάλιστα τής άπεργίας, νά τηρήση τον δοθέντα λόγον της.»

—**Η «’Εστία»** τής 11)11)47 ύπό τον τίτλον **«’Εναντι των έργαζομένων»**:

«Η ματαιώσις μιάς πανεργατικής άπεργίας, πού ήμπορουσε νά έχη τας πλέον δυσαρέστους συνεπειάς, άποτελούσα μοιραίως μίαν άνέλπιον και σοβαρωτάτην ύπηρεσίαν προς τον Μάρκο και τους ξένους έντολοδότας του, έπιτρέπει ήδη εις τό Κράτος νά συζητήση έν ήμερία πολυάριθμα ζη-

τήματα, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν ἀμεσώτατα τὰς ἐργαζομένας τάξεις καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐπίβουσις δὴ ἐπιφέρει κάποιαν ἀνακούφισιν διαφόρων κατηγοριῶν ἐργαζομένων. Δὲν ἤμπορεῖ ἡ Κυβέρνησις νὰ λησμονῆ, ὅτι ἀπὸ τὴν στοιχειώδη τοῦλάχιστον ἐξασφάλισιν μιᾶς ὑποφερτῆς ζωῆς εἰς τοὺς ἐργαζομένους καὶ τὰς οἰκογενεῖας τῶν, ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ καὶ ἡ ἐπιτυχία τῆς προσαθείας διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἀνόρθωσιν τῆς χώρας.

»Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἀντιπροσώπων ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν, ὑπὸ τὴν ἀληθῶς εἰλικρινῆ μεσολαθητικὴν διεύθυνσιν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Κράτους, πρέπει πάλιν νὰ ἐργασθῆ διὰ τὴν λύσιν ὅλων αὐτῶν τῶν ζητημάτων».

—Τὸ «Ἐμπρός» τῆς 12)1)47 ὑπὸ τὸν τίτλον «καὶ ὀργανώσεις» :

«Ἐξ ἀφορμῆς τῆς τελευταίας ἀπεργιακῆς κινήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνემίχθησαν οἱ ὑπάλληλοι τῶν Τραπεζῶν καὶ τῶν ἄλλων Ὄργανισμῶν Κοινῆς Ὁφελείας, διετυπώθησαν ὡρισμένοι κρίσεις κατὰ βάσιν ἄδικοι. Αἱ ὑπάλληλικοὶ ὀργανώσεις τῶν ὀργανισμῶν τούτων χρεῶν ἔχουν νὰ ἐπιδιώκουν τὴν ἀνύψωσιν τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου τῶν ὑπαλλήλων τῶν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἐκινήθησαν ἀπὸ κομμουνιστικὰ ἐλατήρια. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ μεγίστη πλειοψηφία τῶν τραπεζιτικῶν καὶ ἄλλων ὑπαλλήλων εὐρίσκονται μέσα στὸ πλαίσιον τῶν ὑγιῶν κοινωνικῶν ἀρχῶν καὶ ὅτι αἱ Διοικήσεις τῶν διεξάχουν σκληρὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν νὰ ἐκμεταλεῦνται πᾶσαν εὐκαιρίαν καὶ νὰ παρουσιάζονται ὡς δῆθεν προοτάται, ἀντιλήπτορες καὶ κηδεμόνες τῶν ἐργαζομένων. Εἶναι ἀνάγκη ἴσως νὰ γνωσθῆ ὅτι ὅλαι αἱ Διοικήσεις τῶν Συλλόγων τῶν Τραπεζιτικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἄλλων ὀργανισμῶν εἶναι πιστοὶ στρατιῶται τῆς ἐθνικῆς ἰδέας καὶ τοῦ ἀστικοῦ κεδεστώτος καὶ ὅτι ἔχουν ἀναπτύξει συγκινητικὴν δραστηριότητα προκειμένου περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐράνου.

—Ἡ «Καθημερινή» τῆς 13)1)47 ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ ὑπάλληλοι» :

«Ἐνα προχθεσινὸν σημεῖωμα τῆς στήλης αὐτῆς ἀφεύρα τοὺς κομμουνιστὰς ὑπαλλήλους τῶν Τραπεζῶν, οἱ ὁποῖοι—δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀντίρρηση νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν—δὲν ἔχουν καμμιά δουλειὰ εἰς τὰς Τραπε-

ζας. Εὐτυχῶς ὅμως οἱ κομμουνισταὶ ἀποτελοῦν καὶ εἰς τὰς Τραπεζὰς, ὅπως καὶ εἰς τοὺς ὀργανισμοὺς κοινῆς ὠφελείας καὶ εἰς τὴν Δημοσιουπάλληλιαν, μικρὴν μειονότητα. Αὐτοὶ λοιπὸν, οἱ ἄλλοι, ἐκινήθησαν πρὸ ἐβδομάδος εἰς ἀπεργίαν ἢ ὁποῖα τῆ ἐπεμβάσει τοῦ Κράτους κατωρθώδη νὰ ἀποσοθηθῆ. Πληροφορούμεθα ὅτι ἡ ἀπεργιακὴ ἐπιτροπὴ παρουσιάσθη εἰς τὸ Κράτος καὶ πάλιν καὶ ἤκουσεν ὅτι ἐντὸς ἡμερῶν τὸ ὄλον ζήτημα δὴ ἐπανεξετασθῆ καὶ ὅτι δὴ ὑπάρξει τρόπος νὰ δικαιωθῶν κατὰ δύναμιν οἱ ὑπάλληλοι. Δὲν κστεχομεν, δυστυχῶς, τὰ στοιχεῖα τοῦ ὅλου θέματος, τοὺς ἀριθμοὺς, τὰς τιμαριθμικὰς διαφορὰς, τὰς διαχειριστικὰς ἐπιβαρύνσεις τῶν διαφόρων τραπεζῶν καὶ ὀργανισμῶν, καὶ τοὺς πίνακας οἱ ὁποῖοι παρουσιάζουν τὸ τί ἐλάμβανεν εἰς τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τοῦ ὀπάλληλος ἄλλοτε καὶ τί τώρα λαμβάνει. Ἡμποροῦμεν ὅμως χωρὶς ἐπιδειξιν μεγάλης σοφίας εἰς ἀριθμοὺς νὰ ἐνθυμηθῶμεν καὶ νὰ ὑπενθυμίσωμεν εἰς τὸ Κράτος τὴν ἐπῶμα ἀπὸ τὸν Ἑλληνα ὑπάλληλον ἐπέρασε τετραετῆς βαρεῖα, καταδλιπτικὴ ἢ Κατοχὴ καὶ ὅτι ἡ Κατοχὴ τοῦ ἔφαγε τὰ πάντα. Ἐπιπλα, σεντόνια, ρούχα, ἐσώρουχα, σκευὴ σπιτιοῦ, τίς θέρες ὡς καὶ τὴν στεφανοθήκην καὶ τὰς ἀγίας Εἰκόνας ἀκόμη. Αὐτὴν τὴν ζημίαν, τὴν καταστροφὴν τῆς Κατοχῆς, δὲν ἤμπορεῖ βέβαια νὰ ἀναπληρῶσῃ τὸ Κράτος. Διότι δὲν ἔχει. Ἡμπορεῖ ὅμως νὰ σκεφθῆ ὅτι ἀπὸ τὸν ἐλαχιστότατον μισθὸν καὶ τὰς πενιχρὰς αὐξήσεις ποὺ ἔγιναν ἔως τώρα ὁ ὑπάλληλος κατ' ἀνάγκην κατ' ἀνωτέραν βίαν, ἐφρόντισε νὰ προμηθευθῆ τ' ἀπαραίτητα, δανειζόμενος, χρεωνόμενος, συμβαλλόμενος μὲ δόσεις μὲ τοὺς διαφόρους προμηθευτὰς διὰ ν' ἀποκτήσῃ πάλιν, ὅχι ὅτι εἶχε, ἀλλὰ μέρος τῶν ὅσων εἶχε: ἔνα κρεβάτι, δύο σεντόνια, πέντε πιᾶτα, ἔνα παλτό. Ὅταν λοιπὸν ὁ ὑπάλληλος παρουσιάζεται μὲ τὰ αἰτήματά του, τὸ Κράτος βέβαια, πτωχὸν ὅπως εἶναι καὶ ἀποζῶν ἀπὸ βοηθείας καὶ δάνεια, δὲν ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ θεραπεύσῃ ὅλας του τὰς ἀνάγκας καὶ νὰ δικαιώσῃ ὅλα του τὰ αἰτήματα. Πρέπει ὅμως, ἐξετάζον σοβαρῶς τὸ τί ἤμπορεῖ νὰ γίνῃ νὰ περιβάλῃ τοὺς ὑπαλλήλους. Διότι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὸν σκελετὸν τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος, τὸ ὁποῖον ἄλλοι, οἱ Στρατιῶται μας ὑπερσπίζον εἰς τὰ βουνὰ, καὶ ὑπερασπιζοῦν αὐτοὶ μὲ τὸν πετριωσιμὸν, τὴν ἐθνικοφροσύνην καὶ τὴν σύνεσιν τῶν εἰς τὰς πόλεις.»

—'Ἐξ ἄλλου ὁ πρῶην ὑπουργός κ. Κων. Κοτζιάς διὰ δύο ἄρθρων του εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΕΜΠΡΟΣ» ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ δίκαια τοῦ ἰδρῶτος» τὸ πρῶτον (14-11-47) καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰς φλόγας τοῦ ἡφαιστείου» τὸ δεύτερον (15-11-47) γράφει τὰ ἐξῆς :

«Θὰ ἐπιχειρήσω νὰ διξω σήμερον—λέγω δὰ διξω διότι τὸ θέμα εἶναι εὐρύτερον τῶν πλαισίων ἐνὸς ἄρθρου—τὸ ζήτημα τῆς ρυθμίσεως τῶν μισθοδοσιῶν, ἡμερομισθίων καὶ συντάξεων, τῶν ἐργαζομένων καὶ μοχθούτων καὶ πασχόντων.

Σκέφθηκα πολὺ πρὶν ἀποφασίσω νὰ διξω τὸ θέμα αὐτὸ, διότι γνωρίζω πόσον ὁμοιάζει μὲ «ἀχινόν», τὸν ὅποιον ἀπὸ ὅπου καὶ ἂν τὸν πιάσῃς δὰ ἀγκιλωθῆς.

Θὰ πιάσω τὸν «ἀχινόν» ὅσον τὸ δυνατόν ἐλαφρότερα...

Πιστεύω ὅτι δὰ ἔπρεπε νὰ εὐρεθῆ μία ὀριστικὴ βάση, εἰς ἀκρογωνιαῖος λίθος, διὰ νὰ ἀνεγερθῆ οἰκοδόμημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὰ ἐποθετεῖτο πινακὴς ἤτις δὰ ἀνέγραφε τὸ ἐξῆς:

«Αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα ἐκτίσθη εἰς ἐκδήλωσιν σεβασμοῦ καὶ πόνου πρὸς τὴν δουλειά, τὸ μόχθο καὶ τὸ πνεῦμα.»

Διότι ἂς μὴ γελιόμαστε. Αὐτὰ τὰ τρία εἶναι ἡ μόνη σταθερὴ ἀνταλλακτικὴ ἀξία, πέραν τῆς λίρας τῆς χρυσῆς, πέραν τοῦ δολαρίου καὶ πέραν παντός μαυραγοριτισμοῦ...

Ἡ δουλειὰ εἶναι δημιουργία. Ὁ μόχθος ἱεροτελεστία καὶ τὸ πνεῦμα ὁ ὀδηγητὴς τῆς σήμερον καὶ τῆς αὔριον καὶ διὰ παντός.

Ἄν πιστεύω σ' αὐτὰ τὰ τρία —ἐγὼ πιστεύω— καὶ ἂν πράγματικὰ θέλω νὰ ἰδῶμεν αὐτὸν τὸν Τόπον νὰ σηκώσῃ κεφάλι, πρὲς νὰ τὰ σεβασθῶ καὶ μὲ στοργὴν Μάννας καὶ ὄχι Μητριάς, νὰ τὰ περιθάλλω, νὰ τὰ τενώσω, νὰ τὰ ἀναπτύξω...

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ νοηθῆ ἀντιδικία τῆς Μάννας μὲ τὰ παιδιὰ. Καὶ παρουσιάζεται τὸ θέμα, ὅπου τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἀντιδικεῖ πρὸς τὰ παιδιὰ του. Καὶ ποιά παιδιὰ του; Ἐκεῖνα ποὺ δουλεύουν διὰ νὰ συντηροῦν τὴ Μάννα τους.

Καὶ ἀποτελεῖ ἀντιδικία ἡ ὄλη ἀντιμετώ-

πισίς τῆς ἀγωνιώδους προσπάθειας τῶν μοχθούτων καὶ ἐργαζομένων ὅπως, συντηρούμενοι νὰ συντηροῦν καὶ ζῶντες, ζῶν νὰ προσφέρουν.

Δὲν ἀνήκω εἰς οὐδεμίαν Τάξιν. Ἀνήκω ὡς λαϊκὸν στοιχεῖον εἰς τὴν ἀπρόσωπον μάζαν.

Δὲν πιστεύω εἰς τὰ λήγοντα εἰς «ισμὸν» πλὴν δύο εἰς «ισμὸν» τὰ ὅποια δὰ καθορίσω ἐν τῇ ἐξελίξει.

Δὲν πιστεύω εἰς Κομμουνισμόν, εἰς Σοσιαλισμόν, εἰς Συνδικαλισμόν, Ἀγροτισμόν καὶ τὰ ἄλλα φυτὰ τὰ ὅποια μᾶς ἔφεραν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ προσπαθοῦν νὰ τὰ μεταφυτεύσουν ἐδῶ, ὅπου ὑπάρχουν δύο «ισμοί» καὶ μόνον. Ἐθνικῶς : «Ἑλληνισμός» καὶ Κοινωνικοοικονομικῶς : «Συνανθρωπισμός».

Κατὰ συνέπειαν : Ἡ εἴμεθα μία καὶ μόνον κοινωμία καὶ πρέπει νὰ συζοῦμεν μετὰ τῶν μελῶν τῆς Κοινωνίας αὐτῆς, ἀπολαμβάνοντες τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς ἐν τῷ μέτρῳ τῆς ἀποδόσεως ἐκάστου, ἢ εἴμεθα Μπέηδες καὶ ραγιαδες, Ἀφεντάδες καὶ δούλοι.

Ἄλλα, ὡς γνωστόν, τὰ Φέουδα ἀπὸ μακροῦ κατηγορήθησαν καὶ Φεουδάρχαι δὲν ὑπάρχουν οὐδαμοῦ. Δουλοπάροικοι δὲν ὑπάρχουν εἰς Κόσμους, προηγμένους. Δὲν ὑπάρχει οὐδὲ τὸ ἐμπόριον τῆς δουλείας. Δὲν ὑπάρχουν εἰλωτες. Ὑπάρχουν μόνον «ἄνθρωποι καὶ Συνάνθρωποι». Καὶ ἡ ζωὴ ποῦ δὲν ἐδόθη ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους δικαιοῦται καὶ συνυποχρεούμεθα ὅλοι νὰ τὴν σεβώμεθα. Ὁ δὲ στόμαχος ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ ἐνισχύῃ τὴν ζωὴν καὶ νὰ τὴν συγκρατῆ, καὶ ὑποχρεούμεθα ὅλο νὰ παρέχωμεν εἰς τὸν στόμαχον τὰ μέσα τῆς συγκρατήσεως τῆς ζωῆς.

Ἄν δὲ ἔχωμεν μυαλό, τὸν σύμβουλον ποῦ λέγεται «στομάχι» πρέπει νὰ τὸν μεταχειρίζομεθα κατὰ τρόπον ποῦ νὰ μὴ γίνεταί «κακὸς Σύμβουλος».

Δὲν γνωρίζω διατὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὸν ἀγῶνα ποῦ διεξάγουν οἱ δραχμοσυντήρητοι, οἱ μισθοσυντήρητοι καὶ οἱ ἡμερομισθιοσυντήρητοι, παθαίνω μίαν παραίσθησιν ὅτι ὁ ἀγὼν των ὁμοιάζει πρὸς Ἡφαιστειον ἔγοιμον νὰ ἐκραγῆ καὶ ὅτι αἰσθάνομαι ἐαυτὸν ὡς λάβην, εὐρισκομένην ἐν τῷ Ἡραϊσείῳ.

Διατί; Διότι κάποτε εἰς τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀπὸ ὑποψήφιος Πρωθυπουργός, εὐρέθηκα ἀδέκαρος, μοχθῶν καὶ ἐργαζόμενος ὡς ἐργάτης εἰς μίαν ἡμερίδα, καὶ περιμένα τὸ ἐβδομαδιατικὸν διὰ νὰ βγάλω μὲ ἀγωνίαν τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα, καὶ τότε ἔνοιωσα βαθεῖα πόση διαφορὰ ὑπῆρχε μεταξύ θεωρίας καὶ πράξεως, μεταξύ εὐημεροῦντος καὶ πάσχοντος. Καὶ πόση κολλοσιαία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξύ τοῦ αἰτουήντος καὶ τοῦ δίδοντος, ἀλλὰ ἀκόμη ἐνοιώσα καὶ κάτι βαθυτέρου :

Πόση εἶναι ἡ διαφορὰ μεταξύ τοῦ ζαλιόμενου ἀπὸ ἓνα ἀξίωμα καὶ τοῦ ἀγωνιῶντος νὰ ζῆσῃ. Καὶ ἐτάχθηκα ἀνεπιφύλακτα «συντροφία κι ἀντάμα» μὲ τὴν δουλειά, μὲ τὸν μόχθο καὶ μὲ τὸ πνεῦμα. Τὰ τρία ἀναλλοίωτα ἀγαθὰ καὶ τὸ μόνον σταθερὸν νόμισμα.

Οἱ ἐργαζόμενοι πάσχουν. Καὶ δὲν πέσχουν μόνον οἱ μισθοῦται καὶ οἱ ἐργάται. Δὲν πάσχει μόνον ὁ συνταξιούχος. Ἄλλὰ πέσχουν δεινῶς, διότι ἡ αὐτὴ ἀστοργία καὶ ἐκεῖ, ὁ καλλιεργητής, ὁ παραγωγός, ὁ ἀγρότης. Δηλαδὴ ὅλοι ἐκεῖνοί ποῦ ἔχουν δικαίωμα νὰ λέγουν ὅτι ἔχουν ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὸ Θεὸ, μιά καὶ ἡ δουλειά εἶναι δημιουργία καὶ ὁ Θεὸς εἶναι δημιουργία.

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις, μὲ αὐτὴν τὴν πίστιν καὶ μὲ αὐτὴν τὴν τοποθέτησιν, ἀπεφάσισα νὰ πιάσω τὸν ἄχινόν.

Προτοῦ εἰσέλθω εἰς τὸ δέμα, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιούρω τὴν προσοχὴν πολλῶν ἐπὶ ἑνὸς παραλλήλου θέματος πρὸς τὸ μέλλον νὰ συζητηθῇ.

Νομίζω καὶ πιστεύω, ὅτι ὁ Ἀρμαγεδὼν ποῦ κλόνησε πρόρριζα τὸ Σύνπαν καὶ ποῦ γκρέμισε Κοσμοδευρίες καὶ Αὐτοκρατορίας, καὶ ἔσπισε εἰς συντρίμια πλαίσια γνωστὰ δὲν προσιώνιζει ὡς ἀποτέλεσμα καὶ ὡς συμπίερασμα ὁμαλὰς ἐξελίξεις, ἂν ἐξακολουθήσωμεν νὰ εἴμεθα Ἐπιμηθεῖς.

Αἱ ἐπαναστάσεις, ὅταν εἶναι καὶ αἱματηραὶ, ἔχουν πιστοὺς ὁπαδοὺς, τυφλοὺς ἐκτελεστάς, ὅπως εἶναι ὁ Κομμουνισμός. Καὶ μόνον μὲ ἐπαναστάσεις δύνανται νὰ κατρεκυλίουν πίσω εἰς τὰς πηγὰς ποῦ τὸς γέννησε. Τὸ σημεῖον αὐτὸ χρειάζεται σκέψιν καὶ σκέψιν μεγάλην. Διότι φοβοῦμαι ὅτι ἂν δὲν ἔχουμε μυαλό, δ' ἀκούσωμεν πάλιν τὸ γνωστόν... «Ἐρχεται». Ἄλλὰ κάποιον ἄλλο «Ἐρχεται» ὄκρως, δυσάρεστον αὐτὴν τὴν

φορὰ διὰ τοὺς Ἐπιμηθεῖς... Ζητῶ νὰ γίνωμεν Προμηθεῖς.

Τὸ 1938 εἶχε διαμορφωθεῖ μία κατάσταση μετὰ μακρὰν ἐξέλιξιν.

Τότε, μὲ τὴν κατάστασιν αὐτὴν, ὅπως λέγουν οἱ ἀριθμοὶ καὶ ὅπως γνωρίζομεν ὅλοι μας, «τὰ κουτσοπερνάγαμε». Ὁ ἓνας ὀλιγώτερο, ὁ ἄλλος καλύτερα μὲ κάτι συλλογικὰς συμβάσεις, μὲ κάτι ὀργανισμοὺς, μὲ κάτι Κοινωνικὰς Ἀσφαλίσεις, μὲ κάτι προίκες, μὲ κάτι ἀποταμιεύσεις, μὲ κάτι οἰκιακοὺς ἐξοπλισμοὺς, καὶ κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον «τζιράραμε».

Τότε—ὄν ὑμῶν τὴν ἐποχὴν, πιστοποιῶ γεγονότα—ξυπνοῦσαμε, τὸ πρῶτ καὶ πηγαίναμε εἰς τὴ δουλειά μας, καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὰ γυρίζαμε σπῆτι μας, μὲ ἓνα κομμάτι ψωμί εἰς τὸ σακκί μας.

Τότε, ὁ Δημόσιος ὑπάλληλος, παραδειγματος χάριν, ὁ Διευθυντής, ἐλάμβανε 6.500 δραχμὰς ὡς βασικὸν μισθόν. Σήμερα μὲ τὴν τελευταίαν βελτίωσιν, λαμβάνει 650.000. Δηλαδὴ τὸ ἑκατονταπλάσιον τοῦ 1938.

Τότε, π. χ. τὸ κρέας εἶχε 40 μὲ 50 δραχ. ἢ ὀκτ.

Σήμερα, ἐὰν τὸ εὐρὴς ἔχει 12 μὲ 13 χιλ. ἔραχμὰς ἢ ὀκτ. Δηλαδὴ 300 φορές ἐπάνω, ἐνῶ ὁ μισθὸς ἔχει ἑκατὸ φορές ἐπάνω.

Ὁ Γραφεὺς ἔπαιρνε τότε 1500 δραχμὰς. Τώρα παίρνει 300 χιλιάδες τὸ μῆνα.

Ἐρωτῶ πάντα ἐντιμον ἄνθρωπον : Μπορεῖ νὰ ζῆσῃ μὲ 300 χιλ. δραχ. τὸν μῆνα ;

Ὁ χώρος δὲν εἶναι ἀρκετὸς τοῦ παρόντος ἄρθρου διὰ νὰ δώσω ἓνα κατάλογο τὸ τί χρειάζεται ἓνας ἄνθρωπος νὰ ζῆσῃ πενιχρά.

Εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν Τραπεζῶν, εἰς μὲν τοὺς ἀνωτέρους παρουσιάζεται μία αὐξησις 45 περίπου φορές ἀπὸ τοῦ προπολεμικοῦ μισθοῦ. Εἰς τοὺς κατωτάτους 140 φορές περίπου.

Εἰς τοὺς ἐργάτας τοὺς μὴ εἰδικευμένους, τὸ κατώτατον ὄριον ὠρίσθη τελευταίως εἰς 11.000 δραχμὰς. Δηλαδὴ 190 φορές ἐπάνω τοῦ προπολεμικοῦ, ἐνῶ πρὶν γίνῃ ἡ φασαρία τῆς ἀπεργίας, ἔπαιρνε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς 4.000 δραχμὰς τὴν ἡμέραν. Δηλαδὴ μὲ τὰς 4.000 αὐτὰς εἶχαμε τὴν ἀπαίτησιν νὰ ζῆ καὶ νὰ παράγῃ.

Ἄλλὰ καὶ μὲ τὰς 11.000 ποῦ παίρνει σήμερα, καὶ ποῦ ὠρίσθησαν οἱ 11.000 μὲ λίρα

150.000 περίπου και έως ότου τās πάρη—δέν τās πήρε ακόμη— ή λίρα έφθασε 190, σήμερα δέ έχει 179 διά νά άρχιση πάλι τόν χορόν μολίς έκδηλωθῆ μία σχετική άγοραστική δυνατότης τού μέλλοντος νά λάβη 11.000 δραχμάς τήν ήμέραν—δύνεται νά ζήσῃ...

"Ας λάβω ένα άλλο παράδειγμα: Τούς τροχοδρομικούς και τούς τῆς Τηλεφωνικῆς; Ἐντρέπομαι νά εισέλθω εἰς τράμ και νά άτενίσω τούς έργαζομένους και έντρέπομαι νά σηκώσω τό άκουστικό διά νά ζητήσω πληροφορίας.

Διατί; Διότι δέν δύναμαι νά άτενίσω χλωμά πρόσωπα και νά άκούσω άσθενεις φωνές...

Τό πρόβλημα εἶναι μεγάλο και δι' αυτό χρειάζονται μεγάλες άποφάσεις και μεγάλα μέτρα. Ἐάν δέ συζητήσωμεν τά ἄνω παραδείγματα, μέ τήν θέσιν τού τιμαριθμοῦ, ὁ ὁποῖος μέ βάσιν τό 1938 εἶναι περίπου: Ὁ «γενικός» μέν 220 τῆς δέ «διατροφῆς» κυμαίνεται περί τά 240, ἔχομεν ἄμεσον αντίληψιν τῆς πλήρους και άπολύτου άδυναμίας νά ζήσουν οἱ έργαζόμενοι. Ὁχι μόνον νά ζήσουν διότι «οὐκ έπ' άρτῳ ζήσεται ὁ άνδρῳπος» ἀλλά και νά ένδυσθούν οἱ γυμνοί και νά συμπληρώσουν τά τού οἴκου των οἱ πλήρως στερηθέντες παντός έφοδίου.

Τρλμῶ νά υποδείξω και δερμῶς νά συστήσω, και τοῦτο διά νά μή φέρω οὐδεμίαν εὐδύνην διά τά μέλλοντα νά συμβούν και τās μελλούσας τοποθετήσεις μου, ὅτι χρειάζονται τά έξῆς θέματα νά μελετηθούν, νά άποφασισθούν και νά εφαρμοσθούν εάν εἶναι δυνατόν.

Δέχομαι τήν τιμαριθμικήν ρύθμισιν τῶν μισθῶν υπό τās κάτωδι έπιφυλάξεις:

Τό πρώτον έτος μέ μείωσιν τού τιμαριθμοῦ ὡς βάσεως ὑπολογισμοῦ κατά ποσοστόν τό ὁποῖον πρέπει νά συζητηθῆ μέ τούς εκπροσώπους τῶν έργαζομένων.

Βαθμιαία πρόοδος, ἡ ὁποία δ' άποτελέσει και αὐτή άντικείμενον συζητήσεως και διαπραγματεύσεως πρὸς πλήρη άναπροσαρμογήν έν τῇ εξέλιξει μέ τόν έκάστοτε τιμαριθμόν.

Ὁἶκοθεν νοεῖται ὅτι αἱ διαπραγματεύσεις πρέπει νά γίνουν μέ τούς πραγματικούς εκπροσώπους και ὄχι μέ τούς δῆθεν εκπροσώπους.

Δελτίον! Δελτίον! Δελτίον! Τό ὁποῖον ὁμως νά μή προαναγγέλλεται, διότι παρα-

δόξως ὅταν προαναγγέλλεται, εξαφανίζει τά εἶδη πού πρόκειται νά δελτιοποιηθούν.

Δελτία έφ' ὄλων τῶν εἰδῶν μας τῆς έπενδύσεώς μας και τῆς ὑποδήσεώς μας.

Ὁμιλῶ περι δελτίου διά νά μή ὀμιλήσω περί Προμηθευτικῶν Συνεταρισμῶν, οἱ ὁποῖοι μοιραίως δ' άνακόψουν εάν δέν δελτιοποιήσωμεν τά εἶδη τῆς ζωῆς μας.

Εἰσαγωγάς! Εἰσαγωγάς! Εἰσαγωγάς! Εἶναι άνάγκη και οἱ φίλοι Ἄμερικανοί ν' άντιληφθούν τήν σημασίαν τού ἄρθρου αὐτοῦ και ν' άντιληφθούν άκόμη ὅτι «καταλήγουν τά δόλλαρα τους εἰς Καιάδα και εἰς πῖθον Δαναῖδων ἄν δέν πιάσουν τό θέμα ἀπό τά μαλλιά, και ἄν δέν κλείσουν τόν πυθμένα τού πῖθου τῶν Δαναῖδων, μέ εἰσαγωγάς.

"Ας παύσῃ ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος τήν περίεργον πολιτικήν τῆς, ἡ ὁποία μυρίζει ἀπό δέκα μίλια μακρῶς Βαρβαρεισμόν και ἄς πιστεύσῃ ὅτι εἶναι Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος και τῶν Ἑλλήνων, και ὄχι ὁμάδων ἢ κλικῶν και ὅτι ἔχει καθῆκον νά σπάσῃ τά κόκκαλα τῶν λιρατζήδων και τῶν κερδοσκοπῶν πού παίζουν μέ τήν ζωήν τού Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, παρεμβαίνουσα.

Ὁ άγών τῶν έργαζομένων εἶναι άγών ὑπάρξεως, ὅταν δέ μέσα στη δυστυχία προσδέσωμεν και τό δῶμα των συνταξιούχων πρέπει νά εἶμεθα τυφλοί διά νά μή βλέπωμεν τās φλόγας τού Ἡφαιστείου. Κώστας Γ. Κοτζιάς.»

ΣΧΟΛΙΑ

Προεκλογική κίνησις

Ἡ κίνησις πρὸς κατάληψιν ὑπό τῆς Διοικήσεως τῆς Τραπεζῆς τού φρουρίου πού λέγεται «Σύλλογος» ἤρχισεν ἀπό ἑβδομάδων. Καί τήν ἤρχισεν ὁ Διοικητής κ. Πεσματζόγλου, χρησιμοποιῶν ένα τῶν γενναίως άμειφθέντων δι' άλλεπαλλήλων προαγωγῶν εἰς αξιώματα και δι' «εὐσρεσκειῶν» ὑποτακτικόν του.

Ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς άπερρίφθη τό αίτημα τού Συλλόγου περι οἰκονομικῆς ένισχύσεως τῶν εἰς τά άνώτατα εκπαιδευτικά ἱδρύματα φοιτῶντων Συναδέλφων, ἵνα μετ' ὀλίγας ἡμέρας σκηνοθετηθῆ πολυάριθμος παρουσίασις εἰς τόν κ. Διοικητήν μέ επικεφαλῆς τόν ὑποτακτικόν του και άφοῦ ἔβαλεν οὗτος ένα δεκάρικον λόγον, ὁ κ. Διοικητής «έξεδήλωσεν» ΑΜΕΣΩΣ «άμέριστον» τήν «στοργήν» του ὑπέρ τού αίτήματος. Αὐτά και μερικά άλλα ἤρχισαν νά γίνωνται και θά γίνωνται μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν άρχαιρεσιῶν τού Συλλόγου.